

[Strøm.]

delse mellem de to Lovforslag, vil jeg finde det rimeligt at drøfte Spørgsmaalet ved en kort Udvalgsbehandling, men jeg kan tilslige mit Partis Støtte til Gennemførelse af det til Forhandling værende Lovforslag.

Søren P. Larsen: Vi kan tiltræde Princippet i denne Lovgivning, som har til Formaal at skaffe Beskæftigelse frem rundt om i Kommunerne. Efter de Oplysninger, som følger med Forslaget, har Loven ikke været benyttet i saa overvældende stor Grad, og dette kommer af, at vi har faaet andre og mere fyldige Beskæftigelseslove med gode Tilskudsregler, og at man fortrinsvis har benyttet dem fremfor denne Lovgivning. Men derfor er der intet til Hinder for, at denne Lovgivning paa et begrænset Omraade, som der er Tale om her, vilde kunne give nogen Beskæftigelse rundt omkring i Sognekommunerne, og det ser ogsaa ud til, at 1941, det sidste Aar der er en Oversigt over, har vist en væsentlig Stigning ogsaa paa dette Omraade. Det har ogsaa Værdi, at Kommunerne faar Adgang til at faa Forskud for de Beløb, som de skal have ind for at sætte disse Arbejder i Gang, og det er vist ikke helt udelukket, at netop denne Bestemmelse kan være medvirkende til, at der vil komme mere Gang i det ude omkring, ligesom det synes, at selve Opbygningen af det Tilsynsnævn, der i Henhold til § 3 skal nedsættes, har vist sig ret forstandigt udformet.

Jeg har et enkelt Spørgsmaal til den højtærede Minister. Der staar i § 2, at Adgangen til at erholde Refusion „gælder kun, for saa vidt angaar Arbejds løn, der udbetales til Personer, herunder særligt arbejdsløshedsforsikrede, der vilde være henvist til at søge Hjælp hos Kommunen, hvis de ikke fik anvist Arbejde“ o. s. v. Jeg læser denne Bestemmelse saaledes, at hvis der i en Kommune er ledige Personer, hvad enten de er arbejdsløshedsforsikrede eller ej, og de henvender sig til Kommunalbestyrelsen for at faa Hjælp, f. Eks. Kommunehjælp, er der intet som helst til Hinder for at benytte Lovgivningen, ogsaa for de Personers Vedkommende, der ikke er arbejdsløshedsforsikrede, men jeg vil gerne have en Udtalelse fra den højtærede Minister om, hvorvidt denne Opfattelse er rigtig. Det, der er Hovedformaalet, er jo at give Beskæftigelse og at holde igen paa Understøttelsen, hvad enten det er Arbejds løshedsforsikring eller det er den Hjælp, Kommunerne kan udrede uden om Forsikringen.

Victor Larsen: Denne Lov, der første Gang traadte ud i Livet den 15. December 1934 og senere er blevet fornyet i 1936, 1937, 1938 og 1940, er blevet benyttet mindre og mindre, men for Aaret 1941 synes der at være sket en Ændring. Uanset den stærke Udvidelse af Beskæftigelsesmulighederne viser en foreløbig Beregning af Refusionsbeløbene for Kalenderaaret 1941 en betydelig Stigning i Lovens Benyttelse. Dette er glædeligt og maa, synes jeg, afgjort opmuntre til, at man fortsætter med en Lovgivning af denne Art, selv om Lovgivningsomraadet paa Forhaand er meget begrænset.

Jeg er ganske enig med Arbejds- og Socialministeren i, at man bør søge yderligere at stimulere Lysten hos Kommunerne til at sætte Arbejde i Gang, og dette tror jeg man naar gennem den Bestemmelse, som nu er indsat, hvorefter Kommunerne faar Adgang til at opnaa en tidligere Refusion for Udgifterne til den udbetalte Arbejds løn; saaledes som Kommunerne mange Steder, maaske de fleste Steder, er stillede, er der ingen Tvivl om, at man vil hilse denne Bestemmelse med stor Tilfredshed. Ifølge § 1, Stk. 2, ansættes Statens Tilskud til Arbejds lønnen, der oprindeligt var 50 Øre og senere forhøjedes til 60, til 70 Øre, dog med den Begrænsning, at Refusionen ikke kan overskride 50 pCt. af Lønnen. Dette kan vi fuldt ud tiltræde; jeg maa mene, det er en naturlig Følge af den Stigning, der har været paa Arbejds lønnens Omraade.

Naar vi tidligere har haft denne Lov til Behandling, har vi drøftet § 2, Stk. 2, om Arbejdstiden. Arbejdstiden har været ansat noget forskelligt i de forskellige Love, men nu er man standset ved 36 Timer pr. Uge for Forsørgere og 30 Timer for Ikke-Forsørgere. Jeg skal under de nuværende Forhold afholde mig fra at rejse nogen som helst Diskussion herom, jeg har gjort det tidligere, men saaledes som Forholdene ligger nu, maa jeg mene, at det, som det i højeste Grad drejer sig om, er Enighed om at bruge Loven paa bedst mulig Maade og skabe de bedste Betingelser baade for dem, den angaar, og for Kommunerne, der skal igangsætte Arbejdet.

Vi medgiver altsaa Lovforslaget vor anbefaling og vil medvirke til en hurtig Behandling af det.

P. D. Jensen: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag; det gælder ogsaa de Ændringer, der er indført: Refusionen af de 70 Øre